

Líkamsmentun.

Efnilegir íþróttamenn.

Sú var tíðin, að Íslendingar voru mestir íþróttamenn einhverir sinnar aldar. Það sem íslenzkir drengir töldu eftirsóknarverðast undir eins og þeir fóru að vitkast, hefir sjálfsgagt verið að verða sterkur og fimur. Að því markmiði stefndu þeir. Og betra markmið er ekki heldur unt að hugsa sér. Því að hvað ætti að vera eftirsóknarverðara heldur en hraustur, sterkur og vel tamið líkami. Er þetta ekki sagt af því, að sá sem þetta ritar litilsvirði andann, heldur einmitt ekki sízt af því að vér metum andann mikils, mjög mikils.

Læt ég hér ýmislegt ósagt.

Það er kunnugt hvernig fór. Íslendingar sem höfðu átt Guunar, Héðin, Kára og aðra góla menn, urðu þegar fram í leið, af ástæðum sem ég leiði hér hjá mér að minnast á, ekki eingöngu eftirbátar annara, heldur slitnuðu alveg aftanúr og hafa karlmannlegar íþróttir og öll líkamsmentun hvergi á Norðurlöndum komist á jafn lágt stíg og hér hjá oss.

En nú er að lifna við hér einnig í þessum efnun. Mætti telja hér ýmislegt til, t. a. m. bók dr. Björns Bjarnasonar, skiðavakningu Helga kennara Valtýssonar og svo glimurnar. Í þeim hafði ég heyrt að hr. Jóhannes Jósefsson á Akureyri væri fremstur, en ekki vissi ég að hann væri einmitt þess konar maður sem ég hafði verið að skygnast eftir við og við, en ekki fundið eða frétt til. Eg hef nefnilega oft haldið spurnum fyrir um afburðarmenn að ahi, ég þekti svo marga íslenzka tveggja manna maka, en að eins úr sögum og allir voru þeir því miður dauðir. Eg sá nú og frétti til fjölda vel sterkra manna, en engann hitti ég tveggja makann eða frétti til hans með vissu. Þangað til ég sá hr. Jóhannes Jósefsson, því að hann á óefað þennan titil og mundu raunar ekki nægja kraftar tveggja meðal

manna þótt þeir legðu saman til sumra aðrauna hans. En fimleikur og áræði er að því skapi. Og Jóhannes er yngri maður en svo að honum sé fullfarið fram að kröftum ef ekkert hnekkir.

Eg hef aldrei á íþróttasýningu skemt mér eins vel og í gær, auðvitað ekki sízt af því, að þessi sýning þýddi annað og meira en sýningar erlendra manna. Það var einmitt svolítið sýnishorn þess sem ekki ósjaldan er ósatt, að „andinn lifir æ hinn sami.“ Hjá Jóhannesi Jósefssyni og Jóni Pálsyni lærisveini hans virðist fara saman ágætir hæfileikar og þessi djarfi, einlægi vilji til að ná fullkomnun í sinni ment, sem er skilyrðið fyrir því að komast langt. Hr. Jón Pálsson er ótrúlega *liðugur* og mjúkur og gerir sjálfum sér og kennara sínum mikinn sóma.

Jóhannes Jósefsson gæti orðið íslenzkri þjáð hinn þarfasti maður, og er sennilega enginn jafnvel fær um að vekja Íslendinga til áhuga á karlmannlegum íþróttum eins og hann. Það væri gaman ef hann gæti haldið uppi skóla en stofnað íþróttafélög víðsvegar um landið og sett fyrir efnilegustu lærisveina sína. Slikt mundi því miður aldrei verða arðsamt fyrir manninn; að ætla sér að vinna að mentun á einhvern hátt er, eins og kunnugt er, jafn fátæklega borgað og ólífvænlegt, eins og t. a. m. vísala er vel borguð og vænleg til auðs. En ekki virðist óhugsanlegt, að veitt yrði eitthvað af almannafé til slíks fyrirtækis sem ég nefndi, ef Jóhannes fengist. En það er hett við, að maður, sem ef til vill gæti komist í tölu fremstu glimumanna erlendis og unnið sér þannig frægð og frama í ríki mæli, muni ekki tolla hjá oss. —

Þegar ég gekk heim í gær sá ég d engi sem voru að reyna að leika eftir eitthvað af fimleikum þeim, sem þeir höfðu þreytt Jóhannes og Jón. Efnid er hér sennilega til en fyrirmyndirnar hefir vantað.